

TÍÐINDI

EINGIN FER AT RÓPA HURRÁ FYRI ÚRSLITINUM

FERÐAVINNA OG LANDÚNAÐUR

Men gera vit einki, verður það ein galin endi, sigur Helgi Abrahamsen, landsstýrismaður í landbúnaðarmálum og ferðavinnumálum

Áki Bertholdsen

Böndur skulu ekki hava ognarrætt til føroysku náttúruna. Og sum heild skulu fólk hava rætt til at ganga í haganum – og tað skulu tey hava rætt tiluttan at rinda fyri tað.

Tað sigur Helgi Abrahamsen, landsstýrismaður í landbúnaðarmálum og í ferðavinnumálum.

Hesi seinastu árinu er talið á ferðafólki í Føroyum økt munandi, og fleiri staðni hefur tað elvt til stríð og ósemjur við böndur kring landið, sum føla seg rendar um koll av ferðafólki.

Og á ávísom støðum verður eru so nógv ferðafólk, at alt verður traðkað niður, so at tað ikki er gangandi og fuglurin verður so illa órógvður, at hann rýmir.

Undanfarna samgonga setti sær fyri at gera reglur fyri, hvussu ferðavinnan skuldi skipast, men tað kom einki burtur úr.

Hendan samgongan hefur eisini sett sær fyri at fáa viðurskiftini í eina tryggja legu og síðani hefur Helgi Abrahamsen

arbeitt við tí.

Leygardagin var landbúnaðarstevna í Klaksvík og har avdúkaði hann, fyri fyrstu ferð, hvussu hann hugsar sær, at viðurskiftini við ferðavinnuni og landbúnaðinum, skulu skipast.

Men hann læt kortini tann ventilin standa opnan, at vísti á, at tá ið sam-anum kemur, er tað Løgtingið, sum hevur evsta orðið at siga.

Eingin fer at rópa hurrá

Helgi Abrahamsen er sannførdur um, at okkurt má gerast, annars verður tað ein heilt galin endi, tí talið á ferðafólki økist alsamt.

Men hann heldur eisini, at eingin fer at rópa hurrá fyri teirri skipanini, sum fer at verða verður sett í verk. Hann væntar nevniliga ikki, at bøndurnir fara at vera heilt nøgdir við skipanina, men hann væntar heldur ikki, at ferðavinna, og ferðafólk, fara at vera nøgd.

– Áhugamálini eru nógv, bæði böndur, ferðafólk, gongufólk, bygðarfólk og tey, sum fáast

við náttúruvernd, so tað verður ómøguligt at finna eina loysn, sum øll verða fullnøgd við, sigur Helgi Abrahamsen

Men endamálið er at finna eina loysn, sum allir partar kunnu liva við, leggur hann afturat.

Hann heldur, at endamálið má verða at finna eina skipan, har lagt verður upp fyri, at ferðavinnan skal kunna mennast, men sum bøndurnir eisini kunna liva.

Fólkið eigur náttúruna

Landsstýrismaðurin ásannar, at tað eru jarðar-eigararnir og Landið, sum eiga hagarnar.

Men hvør eigur náttúruna, spyr landsstýrismaðurin, er tað bóndin, er tað Landið, ella er tað fólkið, sum eigur náttúruna?

Sjálvur er hann púra sannførdur um, at tað skal vera fólkið, sum hevur rættin til náttúruna og at tað skal ikki bera til at útiðhýsa fólki frá náttúruni.

Og sum heild skal tað vera ókeypis hjá fólki at ganga í haganum. Í hvussu so er heldur hann, at tað er semja um, at í hvussu so er skal tað vera ókeypis hjá føroyingum at fara í hagan.

Og hann heldur, at hevur ein føroyingur fingið útlendska vitjan, skal tað eisini bera til hjá teimum at fara ein túr í hagan við teimum, uttan at rinda fyri tað.

Tað skal heldur ikki vera nakað í vegin fyri, at skúlaklassar, barnagarðar, og aðrir bólkar, fara í hagan.

– Í roynd og veru rinda fólk ikki fyri gongutúrin, tey rinda fyri náttúru-

» **Tað skal vera fólkið, sum hevur rættin til náttúruna og at tað skal ikki bera til at útiðhýsa fólki frá náttúruni**

upplivilsi, sigur Helgi Abrahamsen.

Tí heldur hann ikki, at vit skulu hava gjalds-portur við ymisk náttúruvøkur pláss heldur hann. Og hann heldur eisini, at sum heild skal tað ikki vera loyvt at krevja gjald frá fólki, uttan at tey fáa eina tænaftur fyri.

Og tey gjøldini, sum verða tikin, skuldu standa mát við íløguna og tænaftuna, tey fáa.

– Fólk skulu hava rætt til náttúruna, men tey skulu kortini ikki vera til ampa, staðfestir landsstýrismaðurin.

Gongurættur við avmarkingum

Helgi Abrahamsen sigur, at ætlanin er at skilja ímillum jørðina innan-garðs og jørðina uttan-garðs og ætlanin er eisini at skilja ímillum vinnuliga ferðavinnu, og so tey, sum bara fara ein túr í hagan.

– Fólk skulu ikki hava rætt til ganga ígjøgnum bøin, men tey skulu hava rætt til at fara í hagan.

Men hann heldur eisini, at tað er neyðugt at gera eina serliga skipan fyri ta vinnuligu ferðavinnuna.

Í sambandi við vinnuliga ferðavinnu heldur hann, at tað skal bera til at seta ymsar avmarkingar í verk-

Tað skal bera til steingja hagar í avmarkaða tíð, tá ið böndur eru á fjalli og í harutíðini. Tað skal eisini bera til at steingja hagar ávísar vikudagar, og ávísar klokkiðir, soleiðis, at eingin vinnulig ferðavinna skal verða loyvt eftir klokkan sjey á kvøldi, fyri at nevna eitt dømi.

Somuleiði skal tað bera til at avmarka atgongdina til pláss, har tað er ringt at fara, og ringt at ganga ganga, tí tað er neyðugt at hugsa um trygdina, eins og tað er neyðugt at hugsa um landbúnaðin.

Lítla Dímun er eitt pláss, hann hugsar um í slíkum føri.

Helgi Abrahamsen heldur, at somuleiðis skal bera til at friða øki, har náttúran er serliga viðbrekin.

Men tá ið hann hugsar um, at fólk skulu hava rætt til at ganga í haganum, sigur hann, at tað skal ikki bara vera loyvt at ganga eftir bygðagøtum.

– Bygðagøtur eru lagðar eftir stytstu leið ímillum tvær bygdir. Men tað er ikki har, fólk tíma at ganga. Tey, sum fara í hagan, vilja hava útsýnið og tí kann ein máti vera at gera nýggjar gøtur til náttúruvøkur pláss

Á ávísom støðum

skal tað bara bera til at fara við ferðaleiðara fyri trygdina og fyri at verja økið.

– Tað eru summi støð, sum eru so viðbrekin, og sum eru so vandamikil, at vit eiga ikki at sleppa ferðafólki í hagan uttan at tey hava ferðaleiðara við, sigur Helgi Abrahamsen.

Hvør skal hava rættin? Helgi Abrahamsen sigur, at ein av truplu spurningunum er, hvør skal hava rætt til at náttúrupplivilsinu í einum øki.

» **Á ávísom støðum skal tað bara bera til at fara við ferðaleiðara**